

Alavere kooli leht

MÄGRA-MIKU

POSTIPAUN

21.11.2009

ALAVERE KOOL 165. SÜNNIPÄEVA KÜNNISEL

Meid on sageli iseloomustatud kui väikest ääremaa kooli. Ääremaaga olen nõus, sest see on kartograafiline fakt, aga väike kool oleme üksnes õpilasarvu poolest.

Alavere kooli järjepidev tegutsemine 165 aastat, iga ajajärgu elu oma headuses ja puudustes on kooli kujundanud selliseks nagu see täna on. Minu jaoks on väga oluline, et meie koolis õpivad valdavalt head õpilased. Tunnetame õpetajatega seda eriti selgelt siis, kui väljasõitudel küsitakse, et kust koolist olete ja kiidetakse lapsi hea käitumise eest.

Minu jaoks on väga oluline, et meie koolis töötavad head õpetajad ja töötajad, kellega näen ja tunnen sarnaselt. See on suureks eelduseks, et lähen Alavere kooli tööle alati hea meelega. Minu jaoks on tähtis, et ümbritsev elanikkond ja teised toetajad meie töid/püüdlusi mõistaksid. Kui ei mõista, siis ka ei toeta. Enamikel juhtudel on mõistetud ja toetatud. Aitäh!

Alavere kooli areng on

järjepidev. Me ei torma ennatlikult rakendada kõike uut, mida haridustegevuses kuuleme-näeme. Me tahame olla veendunud, et see on parem senirakendatust.

Meie koolil on muresid ka. Aga nendest liigselt rääkimine kutsub uusi juurde ja sellest oleme aru saanud, et probleemide lahendamiseks on tähtis aeg ja koht. Kõige olulisem – me mõistame selgelt, et hea kool ei tee õpilasi üksnes targaks, vaid ka heaks. See teebki Alavere koolist suure kooli.

Elagu Alavere kool!

Direktor Renna Reisi

Iris Mäeots

HOIDKEM OMA KOOLIMAJA!

MAIE VAIKLA MEENUTUSI UUE KOOLIMAJA SAAMISLOOST

Enne uue koolimaja ehitamist toimus õppetöö vanas Soo-Otsa koolimajas, mis on 1912. aastal ehitatud. Ühel hetkel jäi see vanaks, ruumid kitsaks ja tuli uue maja peale mõtlema hakata. Ka koolimaja asukoht ei olnud enam sobiv, sest enamik õpilasi elas kolhoosikeskuses Alaveres. Nii tuligi koolijuhil uue koolimaja peale mõtlema hakata. See pidi olema suurem, kaasaegsem ja kindlasti pidi asukoht õige olema – pole ju õige, et peaaegu kõik õpilased elavad kaugemal kui kolm kilomeetrit.

Algasid läbirääkimised haridusosakonnas, -ministeeriumis ja loomulikult ka kodukolhoosis. Harjumaal olid uued koolimajad Kolgas ja Orus juba kerkinud, nii tahtsime ka meie, Alavere kolhoosi esimees Ilmar Jõgisoo ja mina, et järgmine koolimajaehitus algaks meil. Oi, kui palju meeldivaid ja mittemeeldivaid koostumisi ja ettevõtmisi kulus, kuni lõpuks tänu ka Kalju Lutsule haridusministeeriumist sai 1987. aasta sügisel Alavere kolhoosikeskuses uuele koolimajale nurgakivi pandud.

Tol ajal oli aga kogu inventari muretsemine direktori mure, sest majandusjuhataja ametikohta ei olnud koosseisudes ette nähtud. Kõik tuli muretseda ja paigaldada täpselt nii, nagu oli projektis ette nähtud. Osa õppevahendeid, koolipingid, tahvlid, suured köögiseadmed saadeti tsentraliseeritud korras.

Meenub üks kurb-naljakas lugu. Tallinna Mööblivabrikust pidime saama toolid, arvatavasti oli neid 200 tükki või isegi rohkem. Need tuli ise kohale tuua. Tellisin selleks Alavere kolhoosist veoauto koos järelkäruga. Kohapeal aga selgus, et sel päeval me toole ei saagi. – Kuidas siis nii?

Auto tellitud, kohale sõidetud! Kas tõesti

tühjalt tagasi? – Kulus palju aega ja mitmeid kõnelusi, kuni lõpuks ikka lubati toolid kätte anda. Sõitsimegi lao ette, kus selgus, et meile ei antud toole, vaid hoopis toolidetaile, milledest ei saanud autokastki täis. Järeldäru, see jäi hoopis tühjaks!

Eriti vaevanõudev töö oli sektsioonkappide muretsemine klassidesse. Neid oli vähe müügil ja nende hankimine meenutas mulle lausa kerjamist. Kõigepealt tuli mööblikaupluses hea ja armas nägu pähe teha, et see sektsioon just sulle müüdaks. Kui õnnestus, said arve ja selle pidi ise Tallinnas asuvasse haridusosakonda viima. Kui arve kauplusele tasutud, tuli kaubale järgi minna. Jälle tuli majandist auto tellida ja Arukülla või Kosele sõita.

Meenub lugu Aruküla mööblilaost. Sõitsime autoga lao ette ja üks meile vastu

M.T.

tulnud noortest meestest küsis minult: „Kus laadijad on?“ Vastasin, et kas te ei näe mind ja autojuhti, meie olemegi laadijad. Võib-olla hakkas neil häbi ja nad aitasid kauba peale tõsta.

Kuid ega sellega asi veel lõppenud. Vaja oli detailid kokku kruvida, kapp või tool valmis saada. Nüüd tulid appi lapsevanemad ja kõik kooliga seotud inimesed. Kui palju

töötunde selleks kulus, ma praegu enam ei mäleta, sest möödas on ju 20 aastat, kuid tean, et neid oli hästi palju. Siinjuures mõtlen tänuga kõigi nende inimeste peale, kes leidsid aega ja eelkõige TAHTMIST koolile appi tulla: aidata koolimaja sisustada, pesta aknaid ja põrandaid, õmmelda kardinaid ja teha kõike muudki, mida nõudis uue koolimaja avamine.

Leian, et uut koolimaja oli meile kõikidele vaja. Maja on suur ja valgusküllane, puhas, mugav ja õige asukohaga. Hoidkem siis oma koolimaja! Olgem selle maja tõelised ja väärilised peremehed!

Maie Vaikla

Alavere Põhikooli direktor
aastatel 1988-1991

MEENUTUSI KOOLIPÄEVILT

Minul õnnestus käia nii vanas Soo-Otsa kui ka uhiuues Alavere koolimajas. Vana kool oli koduselt väike ja õdus. Vastlapäeviti korraldasid õpetajad meile hobusega reesõite – sellist luksust suuremates koolides on raske korraldada. Soo-otsal oli kooliaed, mida pidid ka õpilased rohima – oli teatud arv ÜKT-tunde (ühiskondlikult kasuliku tegevuse tunnid), mida pidi täitma. Nii et panime ikka oma panuse sellesse ka, et talvel koolitoitu saaks. Täna sellest päevast tagasi vaadates lisas kooliellu romantikat vana hea koolikell, mida õpetajad pidid iga vahetund helistama – nüüd teeb elektroonika selle töö ise ära. Paar korda nädalas käis Soo-otsal autolavka. Ükskord pidi õpetaja Maie Vaikla sisseoste tegema tunni ajal – ega buss oodanud, millal tund lõpeb. Ta andis meile iseseisva töö ning palus meil vagusi olla (ega see 10 minutit kerge polnud, olime üsna sõnakuulmatu klass). Andsime endast siiski parima, ootasime hiirvaikselt. Vastutasuks tõi õpetaja meile igale šokolaadi – see oli kõige magusam šokolaad, mida ma söönud olen. Muidugi selle seigaga mälestused õpetaja

Maiega ei lõppe – andis ta meile põhikooli lõpuni matemaatikat, tehes sellest tõeliselt huvitava ja arusaadava õppeaine.

Uus koolimaja avaldas kõigile muljet – seda maja oli kaua oodatud. See hoone teeb siiani Alaverele reklaami – igauks, kes pole enne selles asulas käinud, märkab seda maja: siin nii ilus kool! Ainult hoone polnud ju uus – Alavere kool sai ka palju uusi õpetajaid, kes samuti mitmekesistasid koolielu. Üks huvitav mees oli õpetaja Vallo Veering, kes korraldas peale muude huvitavate ettevõtmiste ka sürrealismi ringi. Nimelt pidime kokku ajama igasugust kraami, mis oma kasutusaja ära elanud ning nendest kunstiteoseid meisterdama. Keldrisse panime need kompositsioonid siis üles. Mäletan, et tassisin kuskilt metsast lehma pealuu, vana piimatünni ja muud ebavajalikku kraami. Igatahes osalejatel endil oli põnev...

Tegelikult väärivad kõik õpetajad, kes meid õpetanud on, pikka mälestuslugu... Täna sõnad kõikidele õpetajatele - igauks annab õpetades killukese õpilastesse kaasa.

Tiina Õunapuu (Kukk)

MMP

MIDA TÄHENDAB HOIDA OMA KOOLI AU?

Kooli au hoida tähendab hoida midagi väga kallist ja korralikku. Igähele tuleb meelde kooli au hoida alles siis, kui ta märkab, et pole seda hoidnud.

Mina isiklikult ei ole kunagi kooli au hoidnud. Nüüd, kus ma olen jõudnud viimasesse, üheksandasse klassi, saan ma aru, et kooli au hoida on sama hea, mis iseenda au hoida. Nooremates klassides, kui ma sain halbu hindedeid ja koju minnes ema küsis, mispärast sa nii halvasti õpid, ütlesin alati, et kas mind segati tunnis või ei saa ma õpetajast aru.

Minu arust on ka see kooli au hoidmine, kui sa ei laida oma kooli õpetajaid. Nüüd saan ma sellest aru, et see, kui mul on halvad hinded, ei tulene ainult sellest, et õpetaja ei seleta korralikult, vaid ka sellepärast, et ma ise ei taha vahel aru saada, mis mulle räägitakse. Kui õpetaja seletab halvasti, siis ma arvan, et ei pea seda tervele maailmale kuulutama, vaid oma klassikaaslastega arutama.

Meie koolis on väga toredad ja abistavad õpetajad. Kui sulle nad ei meeldi, siis ei pea sa seda kõigile rääkima, sest ka siis ei hoia sa oma kooli au.

Kooli au hoidmine tähendab ka seda, et sa räägid oma koolist tuttavatele ja sõpradele ja sulle meeldib siin koolis käia.

Kooli au hoidmine on ka oma klassi hoidmine. Viimases klassis tunnen ma kõige rohkem, et ma ei tahaks siit koolist ja oma klassist lahkuda. Alaveres võiks olla ka keskkool, sest siis jääks klass rohkem ja kauemaks ajaks kokku.

Kooli au hoides on väga tähtis ka see, et võõrad teaksid, mis siin koolis sünnib ja et siis tahetakse tulla.

Vahel on olnud, et meie kool käib mõnes teises koolis kas luule- või laulukonkurssidel või siis mõne spordiala pärast. Minu arvates on see tore, kui maakonna koolid külastavad üksteist. Siis räägitakse koolidest edasi ja ma usun, et head.

Kooli au on ka pidada ja pühitseda näiteks kooli aastapäeva.

Üks suuremaid kooli au hoidmise viise on see, kui su vanemad käivad siin igal üritusel ja saavad õpetajatega läbi. Kõik vanemad, kel on võimalus siia koolimajja üritustele tulla, tulevad. See on kooli au hoidmine, kui vanematele meeldib, et tema laps käib just siin koolis ja nad aitavad õpetajaid ja ka oma lapsi. Kooli au on väga kallis vara ja seda tuleb hoida.

Agnes Pärnamägi
9. klass 1994/95 õa

Sille Sündema (9. klass): Minu jaoks tähendab kooli au hoidmine oma kooli esindamist olümpiaadidel ja teistel võistlustel. Mulle meeldib ka väga palju oma armsast pisikesest koolist rääkida neile, kes õpivad suurtes koolides. Kooli au saab hoida ka seda puhtana hoides ja austades kõike ja kõiki temaga seonduvat. Mulle meeldib minu väike armas kool!

Marlet Unga (9. klass): See tähendab, et sa ei musta oma kooli ja ei lase ka seda kellelgi teisel teha. Sa räägid oma koolist head ja kui keegi ütleb midagi halvasti sinu kooli kohta, siis sa pöörad selle heaks. See tähendab, et sa kaitsed oma kooli ja hoiad teda.

Kool saab hea maine saavutada erinevatel mõtlemisvõistlustel, kui ainult koolis olevad õpilased tahaksid õppida ja omada head tarkust kooli lõpetamisel. Tunnis tuleks korralikult käituda, sest siis jääb kõik paremini meelde. Õpilaste kohusetunne aitaks ka maine tõstmisele kaasa.

Marten Liivak (7. klass)

Koolis on vahva,
kooli on tore tulla,
õppida mõnus.

Getrin Vaarmann
3. klass

Kristin Vaarmann (9. klass): Minu arvates saab kooli au hoida nii, et ei tehta halba, kõik hoolivad üksteisest ning hoiavad oma kooli korras. Kui kool on korras, kõik asjad on terved siis on uhke öelda, et see on minu kool ning mul on siin tore olla. Au oma koolile on ka siis, kui kool on kuskil maal ja on väheste õpilastega. Alati ei pea olema kõik suur ja uhke. Au saab hoida tehes head nii endale kui ka teistele ning teha kõik selleks, et oleks hea olla.

Kelli Aru (9. klass): Alati oma kooli esindades erinevatel spordivõistlustel ja olümpiaadidel käituda viisakalt ja näidata, et minu koolis on distsipliiniga korras. Alati anda endast kõik, kui olen võistlustel, sest kool on meile kui teine kodu, mida tuleb hoida. Kooli au hoidmiseks hoida kooli tervena ja puhtana, et ka kulla tulevatel inimestel oleks siin hea ning nad tuleks meeleldi siia tagasi.

Mehis Malts (9. klass): Minu arvates tähendab hoida kooli au väga selgelt, et kooli au peaks hoidma. Mina olen seda hoidnud väga vähe. Ma ei tahaks eriti kooli au hoida, sest siis jääb suur vastutus minu õlgadele. Kooli au tähendab seda, et kui sa oma kooli kuskil esindad või kaitsed teda. Näiteks ütled, et oma kool on kõige parem!

Jane Sirel (9. klass): Minu arvates tähendab see seda, et kui sa käid teistes koolides esinemas, võistledes, et sa ei käitu vastikult ega ebameeldivalt, sest muidu riivad sa kohe kooli au. Teised vaatavad, et selle kooli õpilased on küll harimatud. Samuti, kui sinu koolis käivad külalised võiksid sa hoida oma kooli au üleval meeldiva käitumise ja viisakusega teiste ja ka enda suhtes.

Grigori Zorin (9. klass): Minu jaoks tähendab kooli au seda, et sa esindad seda kooli, käid võistlustel ja tuled tagasi hea

tulemusega. Ka see on hea, kui sa sinna üldse lähed. Kooli au on ka see, kui mõni võõras inimene tuleb koolimajja, siis me peame viisakalt tervitama, et külalisel ei jääks imelik mulje meie koolist.

Kristin Laidsalu (5. klass): Ei tohi värvida kooli seinu. Ei tohiks koolis prügi maha visata. Ei tohi võistlustel varastada kellegi asju. Ei tohi asju lõhkuda. Ei tohi öelda inimestele, kes tulevad siia meid külastama, meie kooli kohta pahasti. Olla teiste vastu viisakas. Ei tohi teiste peale näpuga näidata. Olla õpetajatega viisakad. Tuleb töötada koos teistega, mitte segada teisi. Ei tohi tunnis rääkida.

Johan Tamm (6. klass): Võistlustel ei käitu labaselt ja peab võitma esikoha.

Marta Pappel (6. klass): Võistlustel käimine, kui saada 1. koht, kui mitte, siis oleme vähemalt ära teeninud sa selle mõne muu koha. Sest me pingutasime kooli pärast, meie endi pärast. E hoiame ja kaitseme oma kooli. Seal juures ei tohiks ekskursioonil käituda nõmedana, jätta endast häbistava mulje ja koolist. Sa häbista nii ennast, kui ka kõiki teisi. Seega me peame hoidma oma kooli au, sest ükskõik, kui nõme see on, on kool meid aidanud ja meie teda. Kool on tükike meie elust ja me peame austama teda!

Mari-Liis Vilbiks (9. klass): Minu jaoks tähendab hoida oma kooli au siiski väga palju. Mina saan kooli au hoida nii, et kui tulevad näiteks külalised teistest koolidest, olen viisakas, igati abivalmis ning korralik. Kui toimuvad mujal koolides mingid võistlused, ei riku teiste koolide asju, ei sigatse, ropenda jne. samuti tuleb hoida kooli au nii, et sa õpid hästi, teed töid hästi. Sul on tegelikult võimalus minna nii paljudesse kohtadesse seda näitama, kui tark sa oled. Kuidas sind õpetatud on. Sa pead ise eelkõige olema ülimalt heatahtlik ning valmis oma kooli au eest seisma.

VILISTLASTE MEMUAARID

Alavere kooliga seotud mälestusi on palju. Meenuvad näiteks need ajad, kui poisid igal hommikul akvaariumi juures tasosid mängisid. Nad said ka pidevalt sellepärast riielda! Tüdrukud aga mängisid väikeses saalis keksu. Mäletan ka, et me pidevalt aitasime õpetaja Maimul akvaariumit puhastada. Tore mälestus on ka see, kui me 1. aprillil õpetaja Kaie klassiga kohad vahetasime. Siis sai nalja palju.

Keili Malts

Kõige paremini on mul meeles see, et õpetaja Maimu jagas meile meie esimesed töövihikud ja ütles, et me hakkame neid kodus täitma. Kui mina pärast kooli koju läksin, lõin kohe töövihiku lahti ja hakkasin aga kirjutama. Ema siis seletas mulle, et nii ikka ei saa, et õpetaja peab enne ütleva, mida peab täitma. Ma vist oleksin selle kohe otsast lõpuni täis kirjutanud :)

Mulle meeldis väga ka iga-aastane näidendite ja etlejate konkurss. Õpetajate kohta tahaksin seda öelda, et nemad andsid endast parima, meie lihtsalt tegime elu nende ja ka enda jaoks raskemaks, kui ilusti ei õppinud ja kui sõna ei kuulunud. Alavere kool andis mulle edaspidiseks palju kasulikku kaasa.

Kelli Kuldvee

Alavere kool jääb mulle meelde juba oma olemuselt: see on nii väike, aga sõbralik. Kõige rohkem jääb mulle meelde muidugi 9. klass, kuna just selles klassis sain ma aru, kui tähtsad on mulle klassikaaslased, kellega sai koos olla 9 aastat, nendega sai palju korda saadetud. Meelde jääb mulle ka õpetajate päev, mis oli 9. klassi üks parematest päevadest:) Kindlasti mainiks ka kooli söögi ära, ma pole kuskil kuulnud, et keegi oleks kiitnud oma kooli toitu. Alaveres on kokaga kõvasti vedanud!

Riin Prisk

Kõige paremini on meeles see, et me õpetaja Maimuga kogu aeg metsas matkamas käisime, mis oli väga tore ja lahe. Mäletan veel seda, et kui olime 5. klassi jõudnud

ja meile õp Merike klassijuhatajaks tuli, oli väga jube ja hirmus klassi minna. Mäletan meie jubedaid kehalise tunde, kus pidime jooksuma 10 pargiringi. Alavere kool on ja jääb igaveseks väikeseks ja armsaks kooliks minu südamesse. Seal on megatoredad õpetajad ja õpilased. Tore oli siin koolis käia.

Talvi Mätlik

Mäletan 4. klassi lõppu, kui pidime vanast õpetajast loobuma, et uus saaks meiega tegelema hakata. Õpetaja nuttis, eks ka meie olime kurvad, aga samas ka ärevil, et milline saab olema elu uue õpetajaga. Õpetajad olid meeldivad, kooli õhkkond oli hea. Kindlasti ma ei muudaks oma põhikooli aega.

Velis Malts

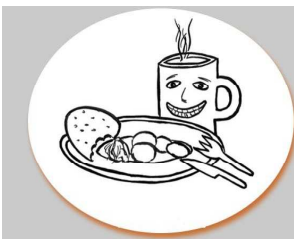
Esimene asi, mis ära mainin on see, et igatsen Alavere kooli head sööki. Kuskil pole see nii hea!

Tulin Alavere kooli 3. klassi. Meie klass oli selline armas ja pisike, seltskond oli lahe. Esiialgu toimusid me klassis tahvililapi sõjad, siis tuli ka esimene käik direktori kabinetti. Ajasin kõik Poja peale... Meie klassis olid pidevalt tatikuulisõjad ja kustukummi sõjad ka. Hästi hea ja mälestusväärne on see ka, et kui vahetund hakkas, siis kogunes üks hea tüdrukute seltskond saali pinkidele istuma ja siis me saime seal pläkutada, vahel olid

poisid ka koos meiega. See tegi kooli veel kodusemaks.

Katrin Kruusement

Esimesena tuleb pähe superhea kodune

söök ja toredad söögitädid, samuti kooli puhtus. Väga hea on ka see, et Alaveres kirjutatakse 8. klassis eksami

asemel uurimustööd, loodan, et see ikka nii veel on. Seda just seepärast, et see annab väga hea võimaluse uurida midagi, mis ennast huvitab, selle asemel, et sooritada eksamit, mida edaspidi niigi kole palju teha tuleb. Minu kunstiajaloo õpetaja (kään Tallinna Ühisgümnaasiumis) küsis ühel päeval, kes on meist varem uurimustööd kirjutanud ja mina olin ainuke. Seega on see traditsioon seal üks kena ettevalmistus tulevikuks ja huvitav samuti!

Loomulikult meeldisid veel matkad loodusesse ja muud üritused väljaspool kooli. Kuigi olen suhteliselt kindel, et seeläbi tunnen ma erinevaid taimi küll rohkem kui mõned linnalapsed, siis mõnikord metsas käies tunnen siiski, et võiks isegi rohkem teada. Ju siis nõudis miski muu neil matkadel samuti tähelepanu. :)

Pigem halvaks peaksin seda, et kõik tunnevad kõiki ja õpilase hindamisel polnud õpetajad võib-olla alati õiglasel, sest suurt tähtsust mängisid ka varasemad hinded, õpilase käitumine väljaspool kooli ja üldine suhtumine temasse. Samas mõnikord oli see ka hea. Eks need väikse koha omamoodi võlud ole. :)

Õpetajatega ja Alavere kooli haridusega olen aga väga rahule jäänud ja

endisel tasemel püsida suutnud.

Mari-Ann Meigo

Esimene asi, mis mulle meelde tuleb, on see, kuidas me Aleksandriga mata klassi põrandal roomasime ja mängisime sõdureid. Käes olid püsside asemel joonlauad, see kestis umbes pool tundi, aga meil oli see eest nalja palju. Teine, mis tuleb meelde, on kooli pari toit, seda ei saa isegi viie täрни restoranist mitte. Praegu käin EMA merekoolis ja tunnen Alavere kooli söögist puudust.

Hendrik Malts

Kas keegi direktor Vallo Veeringut mäletab? Mul tuli üks lahe seik temaga seoses meelde. Ta oli kusagilt saanud endale bumerangi (tundus kuidagi väga ehe ja austraaliapärase (igatahes puust), aga äkki oli ikka mingi koopia) ja ta otsustas kooli ees asuvalt platsilt selle üle koolimaja lendu saata. Paraku tiris mingi imelik jõud selle nagu kohe meelega katuseharja pleki alla kinni, nii mis kolises! Mis sellest sai, ei mäleta, kas hakkas tund või midagi, aga lahe oli igatahes! Pärast bumerangi seal enam ei olnud, ju keegi ikka turnis mööda katust!

Salapärase hr Schwarz

Mina mäletan playboxe ja muid üritusi koolis. Meie Spice girls'i etteastet, kus poisid ka osalesid. Meie „I'm a barbie girl“ ja „It's raining men“ etteastet, kus poisid toolidelt maha hüppasid ja meie (mina, Sannu, Signe vist) liigutasime laulu saatel suud. Mäletan ka igaaastaseid näidendikonkursse, mille meie klass enamjaolt võitis, lauluvõistlusi, viie kooli kohtumisi. Meenub ka üks stiilipidu, kus mulle väga elektriline soeng pähe tehti, mida oli hiljem päris suur ettevõtmine maha pesta. Igatahes Alavere kool on vaimuga vaimukas kool :) **Merli Paasik**

VANA KOOLIKELL JUTUSTAB

Mina olen vana koolikell. Mind tiristatakse iga päev, välja arvatud laupäev ja pühapäev. Varem oli mul ainult üks puhkepäev, sest lapsed käisid ka laupäeval koolis. Ma olen märganud, et kui laps mind helistada saab, on ta väga uhke.

Mina olen ka uhke, kuna mina ju ikkagi helisen. Mind hoitakse kindlas kohas ja mulle ei saa keegi viga teha. kuigi ükskord sattusin poisi kätte, kes minu sisse LOLL kraapis.

Minule meeldib olla koolikell ja ma loodan, et ei tehta mingit moodsamat kella, sest siis arvatavasti vahetatakse mind välja.

Brätten Luts (4. klass)

UUS KOOLIKELL

Tere! Mina olen uus koolikell. Mul on vali metalne hää. Mul on sees päris palju elektriseadmeid, sest terve kooli lapsed peavad õigel ajal kohal olema. Kui mind on vaja tiristada, vajutab kellatädi ühele nupule. Selles koolis, kus mina helistan, on kolm kellaseadet, kus heli välja lastakse. Vahel lähen ma rikki, see mulle üldse ei meeldi, sest siis on koolis sahkerdamist päris palju.

Hommikul olen päris unine, lõunal on juba parem ja õhtul on koolimajas mõnus rahulik. Vahel tiristab mind mõni ulakas tüdruk või poiss valel ajal. Siis on palju segadust ja see ajab mind närvi. Mina mõtlen siis, et olen olnud lohakas ja

oma töö ära unustanud.

Mulle meeldivad tundide ajad, sest see on aeg, mil lapsed on tunnis ja mina saan tukkuda. Minule meeldivad vaheajad samamoodi nagu lastelegi, siis on koolis ainult õpetajad.

Vahel ma mõtlen, et tore oleks ise koolilaps olla. Ja siis jälle koolikell. Olen selles täiesti kindel, et ma jään koolikellaks.

Janeli Lember (4. klass)

MULLE MEELDIB KOOLIS

Mulle meeldib väga Alavere koolis. Mul on siin palju sõpru, lemmiktunnid ja õpetajad. Minu lemmiktund on matemaatika, lemmikõpetajaid on aga palju. Sõpru on mul samuti palju. Õppimisega on mul hästi. Kõik küsivad, kuidas ma seda teen. Õppimine on mul nagu hobi. Ma ei tuubi ega spikerda. Mul tuleb kõik hoobi pealt, ma ise ka ei tea seda eriti.

Tuleme aga Alavere kooli juurde tagasi. Alavere kool on üks hästi eriline kool. Mõtlete küll, et ah see on üks pisike kool ja mis seal ikka erilist on. On ikka küll, mulle väga meeldib see kool. Mõni ütleb, et see õps pani mulle kahe ja nüüd on ta nõme ja ma tahaks koolist ära tulla. Halva hinde saab ju ära parandada. Õpetajaid tuleb uskuda. Minul õnneks nii ei ole. Mul on väga head hinded.

Kool on väga tähtis kõigi jaoks. Tuleb õppida, et targaks saada, et elus hakkama saada ja midagi saavutada. Minule meeldib eriti kokandus ja lilleseade. Selle ja palju muu pärast mulle koolis meeldibki.

Kaili Malts (3. klass)

EESTI KEELE ÕPETAJA ARHIIVIST...

AUSÕNA

Minu arust on ausõna sõna, mille oled andnud ja seda täidad. Mitte et ütled, ausõna, ma teen seda, aga tegelikult ei tee. Ausõna on püha, mille tähendus ei tohi muutuda. Seda sõna ei tuleks mitte kasutada iga väikese asja juures. Ausõna tuleb anda siis, kui sa tead, et suudad seda täita. Iga pisikese asja, nagu näiteks lubada ausõna, et sa ei võta kommi, tuleks ausõna vahele jätta, sest siis peaks piisama vaid lubadusest. Ausõna on midagi suuremat, midagi tähtsat. See on sõna, mida ei tohi kasutada valelikud oma kurjades plaanides ning üleüldse ei tohi see sõna tulla lihtsalt ilma mõtlemata, aga pärast hakkad mõtlema, kas ma ikka suudan sõna pidada ja kui ei suuda, siis pole ju ka midagi. Nii ei tohi seda sõna rüvetada ja tuulde loopida. See sõna on esimene asi, mis sinu usaldust tõestab.

Kristi Lõoke
26.10.1994

OLI ALLES VEDAMINE!

Teisipäeva pealelõuna. Geograafia tunni algus. Õigemini küll eesti keele tunni algus, sest maateaduse õpetaja on oma teadmisi täiendamas – näide sellest, et inimene, isegi pedagoog, õpib kogu elu. Seega hoopis emakeele tunni algus. Tarkuse jagajat veel klassiruumis pole, teadmishimulised õpilased lõbustavad end vahelduseks kahe kauni tütarlapse vahelise näaklemise pealtvaatamisega. Peale sädistamise sealt iseenesest suurt midagi aru saada pole – tülitsesid nad poiste, õigekirjutuse või hoopis pastapliatsi pärast, see jääb igaihe enda ette kujutada.

Kell helises tundi juba veerand tundi tagasi, ent meie oleme ikka omapäi selles beebiroosas klassiruumis, mida võib võrrelda elujooksu stardijoonega. Siiani oleme seda

kasutanud küll muudel eesmärkidel kui stardipakuna. Näiteks leiduvad seal mitte päris suurepärased, aga kasutuskõlblikud varjendid läbimärja ja kriidise tahvilapi eest. Hetkel aga avaneb meil võimalus silmadega süüa Tšaikovski „Luikede järve“, mida püüdlikult etendab, mõningase kõrvalise abiga siiski, meie klassi vivalik. Hämmastav, kuidas mõni inimene võib sarnaneda susse püsti viskava luigega, kui ka oma fantaasial veidi lennata lasta! Kahjuks jääb ballett pooleli, kuna saksa keele õpetaja tunneb huvi üheksandast klassist kostva naeru vastu ning kuna klassiuks lahti on (etendus toimus nimelt koridoris), pole tal raske väikest uurimist läbi viia. Kuuldes, et meil õpetaja kohe-kohe tulemas on, lahkub ta rahuliku südame ning teadmise, et lähema 20 minuti jooksul ei tohiks meil ühtegi kätt kokku keerata õnnestuda. Olles kuulnud lahkuva õpetajanna samme koridori teises otsas, poeb Valvur ukse vahele, et kõik oodatava pedagoogi tulekust õigel ajal teada saaksid. Kõik hüppavad oma kohale, kui Valvemees järsku kiirelt oma lauataaguse istumiseks sobiva koha leiab olevat. Kui aga paugatab raamatukogu, mitte aga meie seapesa sarnase klassi uks, jõuab ka kõige pikemate juhtmete omanikele kohale, et tegu oli valehäirega.

Samal ajal, kui Valvur uuesti postile asub, veedab ülejäänud klass aega arutledes, kas täna üldse saame eesti keelt õppida või mitte. Üks taibukas hakkaja tütarlaps teatab rõõmsalt, et tema läheb uurib järgi, miks meie kauaoodatud õpetaja ikka veel saabunud pole. Poiste näod kahvatavad, tüdrukutegi põskedelt kaob kelmikas puna ning kiiresti-kiiresti takistatakse

neiu püüdlusi vaimuharija poole samme seadmast. Ei tea, kas ta mõte iseenesest nii halb oligi, aga vahel harva võib ju endale ühe väikese puhkuse õpetajate kulul lubada. Nojah, mõnigi meie klassist lõbutseb nii õpetajate kui kaasõpilaste najal tunduvalt tihedamini kui vahel arva, aga need on tavaliselt hoopis teist laadi pättused.

Klassis levisid lõbusad klatšikesed sellest, et õpetaja vaatab praegu kodus mugaval diivanil lebedes telerit; keegi aga olevat teda siinsamas koolimajas oma kabinetis näinud. Ka raamatukogust olevat ta kellegi jutu järgi läbi astunud. Mina sain nende lugude peale ainult lustakalt muiata, sest olles enamuse päevast klassis veetnud, ei teadnud ma kadunud pedagoogi tegevuse või asukoha kohta sõna sekka öelda. Ehk see oligi parem, sest kui kurje keeli uskuda, istuvat peategelane praegu õpetajate toas ning omades maagilist kõrvakuulmist kuulavat meie vestlust pealt. Muidugi, kui kuulmisest rääkida, siis paneb mõtlema, kas tõesti on asi õpetaja heas kuulmisel või on tegu meie võimendatud häältega? Võibolla on aga süüdi hoopis kooli mittekvaliteetsed seinad? Kes teab...

Vahetunnini olid jäänud veel kahe käe sõrmedel üles loetavad minutid. Et tegu oli nagunii viimase tunniga, ei teatud, kas minna varem ära või oodata nii, nagu heale lapsele kohane, kellahelinat. Julgemad poisid otsustasid riskida ning jätsid klassi ettevaatlikumate käsutusse, kes ka veidi aja pärast teiste sabas kodu poole loivasid. Kui ka mina klassiruumiga tänaseks hüvasti

tahtsin jätta, kuulsin kedagi hüüdnas: „Nüüd peab küll midagi lahti olema – see oli esimene tund terve aasta jooksul, mis meil lihtsalt ära jäi! Oli see alles vedamine! Poisid, lähme baari tähistama!!!“

Nele Gellert

9. klass

16.02.2000

TAHAN SULLE ÖELDA...

Tahan sulle öelda, et ma ei oska seda kirjandit kirjutada, kuid ma püüan siiski midagi välja mõelda. Ma olen ju alati midagi välja mõelnud, kui ma mingisse raskesse olukorda olen sattunud. Nüüd ma pean välja mõtlema kirjandi „Tahan Sulle öelda...“

Lind seal kõrgel taevas lendamas. Mis on sinu mõttes või ei olegi sul mõttes midagi? Millise graafiku järgi sa elad? Või on sinu tegemised kõik instinktides?

Puu, kes sa seisad keset lagendikku. Kas sa tead üldse oma olemasolust midagi? Või kasvad niisama ja kurnad maad? Kas sa pead ennast kasulikuks või ei pea?

Loom, kes sa mööda metsa uitad? Miks sa metsas elad? Kas sa kardad midagi, et oled pugenud metsa peitu? Või on sul seal padrikus tõesti kergem elada?

Inimene, kes sa oled? Mis sa tahad? Kas sa pole juba küllalt saanud? Vaata neid maid, mida sa oled kurnanud, neid metsi, mida sa oled laastanud...

Inimene, mõtle, mida sa teed või on aju sulle lolluste jaoks antud?

Kert Kaljulaid

9. klass

12.10.1993

**Koolimajas on
palju kära, müra ka.
Nii see ikka käib.**

Mark Kombe

**Aabitsata ma
lugeda ei oskaks vist,
tark nüüd olen ma.**

Kaili Malts